

тања крагујевић
стаклена трава

L'HERBE DE VERRE

GLÄSERNES GRAS

ГҮААІІНН ХАОН

ÜVEGFŰ

ERBA DI VETRO

ガラスの草

LA REINA DE LA AGUJA

Библиотека „7”
книга 1

Copyright © 2012 Тања Крагујевић
Copyright © 2012 за Србију, АГОРА

Ова публикација се у целини или у деловима не сме умножавати, прештамповати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора или издавача, нити може бити на било који други начин или било којим другим средствима дистрибуирана или умножавана без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач по одредбама Закона о ауторским правима.

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ

СТАКЛЕНА ТРАВА

СЕДАМ ПЕСАМА
НА СЕДАМ ЈЕЗИКА

**СТАКЛЕНА
ТРАВА**

ПОЛАРНА

Зар нису читали будућност
И да лепе се о зидове маузолеја
гласови безнадежно

Да од јабуке града
давно златне у себи зањихане
и дах би да спере
уста језик грло

Гипкије морам изронити
из зрака чије монаде
уздах знају бити и оркан

Уздићи се са кришком
локума у коси
Обасјати лук што клизи
са леђа бика ком подводи ме
одисеј месец гладан нарације

Једном од дванаест хиљада
умиљатих налога каже
Хајде сад Причај

У малом амфитеатру
налик уздигнутом
воденом степенику
ког знам јер одувек
тамо чувах речи
Ронилачки уздах
крхак корал

Где први пут пожелех
да разумем простор
опружених димензија
Светлост на води

И тако почех

ТИ

Ти си најпроверивија
истина о мени.

Обгрлиш ми рамена
капутом
који више не постоји.

И то је сав смисао
овог подсећања.

То што покрет
твојих руку
чини моје тело.

Хваташ
златну секунду
кише мог ока.

Талас дна.

Где расте стабло.
Дом под небом
твоје душе.

ХЛАДНА ГОЛУБИЦА

Говорили смо о поезији.

Мисли пролазнице
огледале су се у излозима.
И речи нетражене
проналазиле се
у својим промишљеним
и осетљивим бићима.

У кратким ћутњама
готово да се могао
зачути звук сличан
оном кад се склопи
сигурносна брава.

Кад деца су
на љуљашкама.
И хладна голубица
на сувом длану.

Кад ствари напокон
налазе своје место.
Светло и озрачено.

Као изненадно
пресеђење оних
што никуда не путују.

КРАЉИЦА ИГЛЕ

Трошим мало.
Јер није преостало
много.
Говори ми
неопорављени
угао видика.

Драгстор из кога
свако је уграбио
неку стварку.
Апаратић.
Резервно срце.

Остала је ноћ
пресечених вена.
Гладно лето
на барикадама.
Прескупи пољубац
без љубави.

Чекам да ми дођеш.
Само ти. Мала
песмо одбране.

Уз крике и златне
заставице као речни
спасилац тражим
твоје тело у песку.
Где живот
изнова почиње.

Само ти ме претвараш
у краљицу игле.

И сигурно спушташ
на плочу
са хиљаду обртаја.

Да у паници разума
и сјају чула отворим
сезону с музиком
и звездама. Опет.
А посве друкчије.

Као да већ нисам
прашина. Пала.

Као да сам изненада
негде у дубу
осветљена
заостала снага
кишне песме.

Инкрустација
невидљивог.

Плутајућа модрица.
Што сажела се.

Да у мени
нађе место.

СТАКЛЕНА ТРАВА

Спазих црвендаћа
у стакленој трави.

Скупићу његове
слоговe помислих.
У стаклено звоно.
У кошуљу песме.

Требаће бистре
штипаљчице
разореном зраку.

Јер кранови стижу
без најаве. Рано.
Обијају врага
танком леду.

Износе корење.
Песак и камен.
Преокрећу речи.

И оне остају наге.
Без везног штива.
Отворених уста.

Док расту
насип и малтер.
Темељ и кућа.

За стотину
година самоће.

ДВА МИНУТА РУЖЕ

Кад стигох на вашар виђеног
све беше потрошено.
Шатре скупљене.
Сагореле у западу.
Ордење подељено.
Права приграбљена.

Остало је још мало тога
на слободи
опоменуше ме окупљени.
Можда тек два глечера
под звоном.

Мени се они учинише
налик стакленим дојкама
што такну се у ходу
жене од песме.

Бејаше то доба краја света.
А ја јој пожелех исто што и себи.

Ништа ван обичног.

Шољу кишне капи.
Два минута у животу руже.

ШТА САМ РАДИЛА

Свуда са собом
водила сам
своје привиде.

Носили су моје ципеле.
Јели из моје зделе.
Спуштали своја љупка
клупка на моје крило.

Оштрим звиждуком
очију каткад ме
изводили у отворен
космос. Ван света.

Да умиремо
за сва та кратка
светла и брзе музе.

Да лижемо погледом
снежне врхове. Купе
свемирских Урала.
Чије барице на тлу
планете понекад
у сањиво и врело подне
испије голуб.

Уписивала сам их
у високе школе.
У дубоке страсти.
Учила их језицима
других бића. Лудилу.

Листала за њих
нерастумачљиве
приручнике
нежности и бола.

Усавршавала их
у начинима дисања.
Калиграфији. Блистању
коже. Молитвама
свему клонулом.

Да бљесну.
Као неисплакан бакар.
Кад стигну на самит
мртвих ружа.

Иза окретних врата.
Где из пуног сјаја
заувек се откотрља
дугме царских ноћи.

Да шкрипну.
Као фидула.
Кад склопи се.

И наслеђем свог
рањивог дара веже
две усамљене
грудвице.
Пусте земље.

**L'HERBE
DE VERRE**

Traduit du serbe par Bojan Savić Ostojić

POLAIRE

Ne lisaient-ils pas l'avenir
Et que les voix collaient contre les murs des mausolées
sans espoir

Que même la haleine se rincerait
la bouche la langue la gorge
du goût de la pomme de ville
autrefois dorée balancée en dedans

C'est avec plus de souplesse que je dois émerger
de l'air dont les monades
peuvent être soupir et ouragan

Me relever avec une tranche
de loukoum dans les cheveux
Eclairer l'arc qui glisse
du dos du taureau auquel m'entraîne
odysée la lune avide de narration

Par un seul parmi douze mille
de ses ordres complaisants il dit
Vas-y maintenant Raconte

Dans un petit amphithéâtre
pareil à une marche d'eau érigée
que je connais car depuis toujours
j'y gardai mes paroles
Le souffle plongeur
le corail fragile

Où j'eus envie pour la première fois
de comprendre l'espace
de dimensions étendues
La lumière au-dessus de l'eau

Et ainsi commençai-je

TOI

Tu es la plus vérifiable
vérité sur moi.

Tu entoures mes épaules
par un manteau
qui n'existe plus.

Et c'est là tout le sens
de cette réminiscence.

Le fait que le mouvement
de tes bras
fait mon corps.

Tu saisis
la seconde dorée
de la pluie de mon œil

La vague de fond.

Où pousse le tronc.
La demeure au-dessous du ciel
de ton âme.

LA COLOMBE FROIDE

On parlait poésie.

Les pensées passantes
se miraient dans les vitrines.
Et sans être cherchées les paroles
se retrouvaient
dans leurs êtres réfléchis
et sensibles.

Dans les silences brefs
On pouvait presque
entendre le bruit semblable
à celui de claquement
d'une serrure automatique.

Lorsque les enfants sont
sur les balançoires.
Et la colombe froide
sur une paume sèche.

Lorsque les choses enfin
retrouvent leur lieu.
Brillant et radieux.

Comme une migration
 Brusque de ceux
qui ne voyagent nulle part.

LA REINE DE L'AIGUILLE

Je dépense peu.
Car il n'en reste pas
grand-chose.
Me dit
l'angle de vue
non rétabli.

Un drugstore où
tout le monde s'est emparé
d'un bibelot.
D'un machin.
D'un cœur de rechange.

Demeure la nuit
aux veines coupées.
Un été affamé
sur les barricades.
Un baiser trop cher
sans amour.

J'attends que tu me rejoignes.
Toi seul. Petit
chant de défense.

Avec les cris et les bannières
dorées tel un sauveteur
aquatique je cherche
ton corps dans le sable.
Où la vie
de nouveau recommence.

C'est toi seul qui me transforme
en reine de l'aiguille.

M'abaissant d'un coup sûr
sur le disque
de mille tours.

Pour que dans la panique de raison
et la brillance des sens j'ouvre
la saison avec la musique
et les étoiles. De nouveau.
Mais tout autrement.

Comme si je n'étais déjà
que la poussière. Tombée.

Comme si tout d'un coup
dans une partie du chêne
j'étais la force éclairée
arriérée
du chant pluvial.

L'incrustation
de l'invisible.

Un bleu flottant.
S'étant réduit.

Pour trouver en moi
sa place.

L'HERBE DE VERRE

J'aperçus le rouge-gorge
dans l'herbe de verre.

Je ramasserai ses
syllabes me dis-je.
Dans une cloche de verre.
Dans une chemise de poème.

L'air dévasté
aura besoin des pincettes
perspicaces.

Car les crans arrivent
sans prévenir. Tôt.
Forcent la porte
de la glace mince.

Tirent les racines.
Le sable et la pierre.
Remuent des mots.

Qui restent nus.
Sans le texte conjonctif.
La bouche ouverte.

Tandis que poussent
la digue et le mortier.
Les fondations et la maison.

Pour cent
ans de solitude.

DEUX MINUTES D'UNE ROSE

Lorsque j'arrivai à la foire du vu
tout était dissipé.
Tentes levées.
Consumées dans l'ombrée.
Décorations distribuées.
Droits usurpés.

Il n'est resté que très peu
en liberté
m'avertirent les réunis.
Peut-être que deux glaciers
sous la cloche.

Je les trouvai semblables
aux mamelles de verre
se frôlant pendant la marche
de la femme en poème.

Ce fut l'époque de la fin du monde.
Et je lui souhaitai ce que je souhaitai à moi-même.

Rien au-delà de l'ordinaire.

Une tasse de goutte de pluie.
Deux minutes dans la vie d'une rose.

CE QUE JE FAISAIS

Où que je sois allée
j'emmenais avec moi
mes chimères.

Elle portaient mes chaussures.
Mangeaient de mon écuelle.
Baissaient leurs pelotes
gracieuses sur mon aile.

Parfois d'un sifflement aigu
des yeux elles me faisaient sortir
dans l'espace
ouvert. Hors du monde.

Pour qu'on meure ensemble
pour toutes ces lumières
courtes et ces muses rapides.

Pour qu'on suce par notre seul regard
les sommets en neige. Les cônes
des Urals d'espace.
Dont les flaques au sol
de la planète sont bues par un pigeon
dans un midi somnolent et chaud.

Je les inscrivais
aux hautes écoles.
Aux passions profondes.
Je leur ai enseigné les langues
des autres êtres. La folie.

Je feuilletais pour eux
des manuels indéchiffrables
de la douceur et de la douleur.

Je les ai perfectionnées
dans les façons de respirer.
Dans la calligraphie. Dans l'étincellement
de la peau. Dans les prières
à tout ce qui est abattu.

Pour qu'elles éblouissent.
Comme le cuivre jamais versé en larmes.
Quand elles arrivent au sommet
des roses mortes.

Derrière la porte tournante.
Où de la pleine splendeur
une fois pour toutes
dégringola le bouton des nuits impériales.

Pour qu'elles grincent.
Comme quand la fibule
se referme.

Et par l'héritage
de son don vulnérable
fixe deux petites mottes
solitaires.
De la terre vaine.

**GLÄSERNES
GRAS**

Aus dem Serbischen von Jelena Dabić

POLAR

Haben sie denn nicht die Zukunft gelesen
und dass sie an den Mauern des Mausoleums hängen
die Stimmen ohne Hoffnung

Dass sie aus dem Apfel der Stadt
längst golden in sich schwingen würden
und der Atem würde gerne
Mund Zunge und Schlund ausspülen

Geschmeidiger muss ich auftauchen
aus der Luft deren Monaden
ein Seufzer sein können oder ein Orkan

Mich erheben mit einer Scheibe
Gelee im Haar
Den Bogen beleuchten der
den Rücken des Stiers hinableitet zu dem Odysseus
mich führt wie ein Mond hungrig nach Geschichten

Zu einem von zwölftausend
schmeichelnden Befehlen sagt er
Los erzähl jetzt

In einem kleinen Amphitheater
ähnlich einer erhöhten
Kaskade
die ich kenne denn seit jeher
bewahre ich ihre Worte
einen Taucherseufzer
eine brüchige Koralle

Wo ich mir zum ersten Mal wünschte
den Raum der gestreckten Dimensionen
zu verstehen
das Licht im Wasser

So fing ich an

ZWEI MINUTEN DER ROSE

Als ich am Jahrmarkt des Geschauten ankam
war alles schon verbraucht.
Die Planen zusammengelegt.
Bei Sonnenuntergang abgebrannt.
Die Orden verteilt.
Die Rechte an sich gerissen.

Kaum etwas ist
noch in Freiheit
mahnten mich die Versammelten.
Bloß noch zwei Gletscher
unter der Glocke.

Mich erinnerten sie
an Brüste aus Glas
die sich berühren
wenn die Frau aus Versen geht.

Es war die Zeit des Weltuntergangs.
Und ich wünschte ihr das gleiche wie mir.

Nichts abseits des Gewöhnlichen.

Eine Tasse Regentropfen
Zwei Minuten im Leben einer Rose.

KALTES TÄUBCHEN

Wir sprachen über Poesie.

Die Gedanken einer Passantin
spiegelten sich in den Schaufenstern wider.
Und die ungesuchten Worte
fanden sich wieder
in ihrer durchdachten
und empfindlichen Gestalt.

In den kurzen Schweigepausen
war beinahe
ein Geräusch zu hören
wie wenn
ein Sicherheitsschloss einschnappt

Wenn Kinder
auf einer Schaukel sitzen.
Und ein kaltes Täubchen
auf der trockenen Handfläche.

Wenn die Dinge endlich
ihren Platz finden.
Einen hellen und luftigen.

Wie der plötzliche
Umzug jener
die niemals verreisen.

DU

Du bist die am besten überprüfbare
Wahrheit über mich.

Du bedeckst meine Schultern
mit einem Mantel
den es nicht mehr gibt.

Und das ist der ganze Sinn
dieser Erinnerung.

Dass die Bewegung
deiner Hände
meinen Körper erschafft.

Du fängst
eine goldene Sekunde
des Regens aus meinem Auge auf.

Eine Welle vom Grund.

Wo ein Baum wächst.
Ein Haus unter dem Himmel
deiner Seele.

GLÄSERNES GRAS

Ich erblickte ein Rotkehlchen
im gläsernen Gras.

Ich werde seine
Silben einsammeln, dachte ich.
In eine Glasglocke.
In das Hemd des Gedichts.

Die zerstörte Luft
Wird kleine
Durchsichtige Wäscheklammern brauchen.

Denn die Kräne kommen
ohne Ankündigung. Früh.
Sie brechen die Tür
des dünnen Eises auf.

Sie tragen Wurzeln weg.
Sand und Steine.
Sie verdrehen Worte.

Und diese bleiben nackt.
Ohne Lesegewebe.
Mit offenem Mund.

Während Mauer
und Mörtel emporschießen.
Der Grundstein und das Haus.

Für hundert
Jahre Einsamkeit.

KÖNIGIN DER NADEL

Ich verbrauche wenig.
Denn es ist nicht
viel übrig geblieben.
Sagt mir
der nicht erholte
Blickwinkel.

Ein Laden, in dem
sich jeder
etwas geschnappt hat.
Einen kleinen Apparat.
Ein Ersatzherz.

Geblieben ist die Nacht
der aufgeschnittenen Adern.
Ein hungriger Sommer
auf den Barrikaden.
Ein überteuertes Kuss
ohne Liebe.

Ich warte darauf, dass du kommst.
Nur du. Mein kleines
Lied der Verteidigung.

Mit Schreien und goldenen
Fähnchen suche ich wie
ein Rettungsschwimmer im Fluss
nach deinem Körper im Sand.
Wo das Leben
von Neuem beginnt.

Nur du verwandelst mich
in eine Königin der Nadel.
Und setzt mich sicher ab
auf eine Scheibe
mit tausend Drehungen.

Damit ich in der Panik des Verstands
und im Glanz der Sinne die Saison
eröffne mit Musik
und Sternen. Wieder.
Aber ganz anders.

Als wäre ich nicht schon
Staub. Gefallen.

Als wäre ich plötzlich
Die übriggebliebene Kraft
eines Regenliedes
erleuchtet
in einem Baumstamm.

Die Marmorierung
des Unsichtbaren.

Ein schwimmender Bluterguss
der sich zusammengekrümmt hat.

Um in mir
Platz zu finden

WAS ICH GETAN HABE

Überall nahm ich
meine Illusionen
mit.

Sie trugen meine Schuhe.
Sie aßen aus meiner Schüssel.
Sie legten ihre lieblichen
Wollknäuel auf meinen Schoß.

Mit einem schrillen Pfiff
mit den Augen führten sie mich
gelegentlich in den
offenen Weltraum. Aus der Welt hinaus.

Damit wir für
all diese kurzen
Lichter und schnellen Musen sterben.

Damit wir Schneegipfel
mit unserem Blick lecken. Die Gipfel
Des Weltraum-Urals.
Dessen Pfützen auf dem
Planetenboden manchmal
an einem verschlafenen und heißen Mittag
eine Taube austrinkt.

Ich schickte sie
auf hohe Schulen.
Zu großen Leidenschaften.
Ich lehrte sie Sprachen
anderer Wesen. Den Wahnsinn.

Ich blätterte für sie
unentzifferbare
Ratgeber
für Zärtlichkeit und Schmerz.

Ich übte sie
in der Art zu atmen.
In Kalligraphie. Im Glänzen
der Haut. Ich lehrte sie beten
zu allem Niedergeschlagenen.

Damit sie aufblitzen.
Wie ungewaschenes Kupfer.
Wenn sie das Gipfeltreffen
der toten Rosen erreichen.

Hinter der Drehtür.
Wo aus vollem Glanz
der Knopf königlicher Nächte
für immer davonrollt.

Damit sie einmal knarren.
Wie wenn sich
eine Gewandspange schließt.

Und wenn sie mit dem Erbe ihrer
verwundbaren Gabe
zwei einsame
Klumpchen verbindet.
Klumpen des unbebauten Landes.

ΓΥΑΛΙΝΗ ΧΛΟΗ

Μετάφραση από τα σερβικά Gaga Rosić

ΠΟΙΗΜΑ, ΠΟΛΙΚΟ

Δεν διάβαζαν το μέλλον;
Πως οι φωνές των μαυσωλείων
κολλούν στους τοίχους απελπιστικά

Από το μήλο της πόλης
μαλαματένιο άλλοτε ιπτάμενο
ακόμα και η ανάσα θέλει να ξεπλύνει
στόμα, γλώσσα, λαιμό

Πιο σβέλτα πρέπει να αναδύσω
από τον αέρα που τα μόριά του
αναστεναγμός μπορεί να είναι ή θύελλα

Να υψωθώ με μελωμένα μαλλιά
Να φωτίσω το τόξο που γλιστρά
από τη ράχη του ταύρου
στον οποίο με προάγει
οδύσσεια σελήνη που διψά για αφηγήσεις
Με μια από τις δώδεκα χιλιάδες
γλυκές διαταγές της λέει
Ελα τώρα Μίλα

Στο μικρό αμφιθέατρο
όμοιο με υψωμένο
υδάτινο σκαλί
γνωστό ανέκαθεν
όπου φύλαγα λέξεις
Μια εισπνοή δύτη
ένα εύθραυστο κοράλλι

Οπου για πρώτη φορά ευχήθηκα
να καταλάβω τον χώρο
των ανοιχτών διαστάσεων
Φως στο νερό

Κι έτσι ξεκίνησα

ΕΣΥ

Εσύ είσαι η πιο αποδεικτική
αλήθεια για μένα.

Τυλίγεις τους ώμους μου
μ'ένα παλτό
ανύπαρκτο πια.

Αυτή είναι όλη η έννοια
τούτης της υπενθύμισης.

Το ότι η κίνηση
των χεριών σου
πλάθει το σώμα μου.

Πιάνεις
την χρυσή στιγμή
της βροχής του ματιού μου.

Το κύμα του βυθού.

Οπού μεγαλώνει το δένδρο.
Εστία κάτω από τον ουρανό
της ψυχής σου.

ΚΡΥΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Μιλούσαμε για την ποίηση.

Περαστικές σκέψεις
καθρεφτίζονταν στις βιτρίνες.
Λέξεις που δεν ψάχναμε
βρίσκονταν
στις νοητικές
ευαίσθητες υπάρξεις τους.

Στις σύντομες σιωπές
μπορούσε να ακουσθεί σχεδόν
μια ηχώ που μοιάζει
με κλείσιμο
κλειδαριάς ασφαλείας.

Όταν τα παιδιά
είναι στις αιώρες.
Και η άσπρη περιστέρα
πάνω στη στεγνή παλάμη.

Όταν τα πράγματα επιτέλους
βρίσκουν τη θέση τους.
Λαμπερή κι ολόφωτη.

Σαν αιφνίδια μετακόμιση
εκείνων
που δεν ταξιδεύουν πουθενά.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΒΕΛΟΝΑΣ

Ξοδεύω λίγο.
Επειδή το περίσσεμα είναι
μικρό.
Μου λέει η οπτική γωνία
που δεν έχει αναρρώσει.

Από το ντράγκστορ
όλοι έχουν αρπάξει
κάτι.
Μια μικρή συσκευή.
Μια καρδιά ρεζέρβα.

Εμεινε η νύχτα
με κομμένες φλέβες.
Πεινασμένο καλοκαίρι
στα χαρακώματα.
Πανάκριβο φιλί
χωρίς αγάπη.

Περιμένω να έρθεις.
Εσύ μονάχα. Μικρό ποίημα
υπεράσπισης.

Με κραυγές
και χρυσές σημαιούλες
σαν ναυαγοσώστης ψάχνω
το σώμα σου στην άμμο.
Όπου η ζωή
ξαναρχίζει.

Εσύ μονάχα με αλλάζεις
σε βασίλισσα της βελόνας.

Με κατεβάζεις με σιγουριά
πάνω σε δίσκο
χιλίων στροφών.

Μέσα στον πανικό του νου
και τη λάμψη των αισθήσεων
να ανοίξω τη σεζόν με μουσική
και άστρα. Ξανά.
Κι όμως, τόσο διαφορετικά.

Λες και δεν είμαι πια
σκόνη. Συσσωρευμένη.

Λες και είμαι ξαφνικά
στη βελανιδιά κάπου μέσα
μια ολόφωτη
περίσσια δύναμη
ενός βροχερού ποιήματος.

Επίστρωση
του αόρατου.

Πλωτή μελανιά.
Συρρικνωμένη.

Για να βρει θέση
μεσα μου.

ΓΥΑΛΙΝΗ ΧΛΟΗ

Εντόπισα έναν κοκκινολαίμη
μεσ' στην γυάλινη χλόη.

Θα μαζέψω τις συλλαβές του,
σκέφτηκα.
Στην γυάλινη καμπάνα.
Στην πουκαμίσια του ποιήματος.

Θα χρειαστεί
διαυγή μανταλάκια
ο διαλυμένος αέρας.

Επειδή οι γερανοί εμφανίζονται
απροειδοποίητα. Νωρίς.
Σπάνε την πόρτα
του εύθραστου πάγου.

Βγάζουν ρίζες. Αμμο και πέτρες.
Ανακατεύουν λέξεις.

Που μένουν γυμνές.
Δίχως ύλη σύνθεσης.
Με το στόμα ανοικτό.

Ενώ μεγαλώνουν
ανάχωμα και λάσπη.
Θεμέλια και σπίτι.

Για εκατοντάδες
χρόνια μοναξιάς.

ΤΑ ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

Όταν έφτασα στο παζάρι του ορατού
τα πάντα είχαν ξοδευθεί.
Τα τσαντίρια μαζεμένα.
Καμένα στο λιόγεμα.
Τα παράσημα μοιρασμένα.
Τα δικαιώματα στερημένα.

Λίγα έχουν απομείνει
ελεύθερα,
με προειδοποίησαν οι θαμώνες.
Ίσως μονάχα δυο παγόβουνα
κάτω από την καμπάνα.

Εμένα μού έμοιαζαν
με γυάλινα στήθη
που αγγίζονται στο περπάτημα
μιας γυναίκας από ποίημα.

Ήταν η εποχή της συντέλειας του κόσμου.
Της ευχήθηκα ό,τι στον εαυτό μου.

Τίποτα εκτός του συνηθισμένου.

Μια κούπα σταγόνες βροχής.
Δύο λεπτά από τη ζωή του ρόδου.

ΤΙ ΕΚΑΝΑ

Παντού μαζί μου
έπαιρνα
τις χίμαιρές μου.

Φορούσαν τα δικά μου παπούτσια.
Ετρωγαν από τη δική μου καρβάνα.
Ακούμπαγαν τα χαριτωμένα τους κουβάρια
στα δικά μου γόνατα.

Μ' ένα οξύμωρο σφύριγμα των ματιών
πότε-πότε με έβγαζαν
στον ανοικτό κόσμο. Εκτός.

Να πεθαίνουμε
για όλες τις σύντομες λάμπεις
και τις γοργοπόδαρες μούσες.

Να γλείφουμε με το βλέμμα
τις χιονισμένες κορφές. Τους κώνους
των διαστημικών Ουραλίων.

Τους μικρούς βούρκους τους
στα εδάφη του πλανήτη
το νυσταγμένο καυτό μεσημέρι
μερικές φορές πίνει το περιστέρι.

Τις έγγραφα
στις ανώτατες σχολές.
Στα βαθιά πάθη.
Τους μάθαινα γλώσσες
άλλων πλασμάτων. Την τρέλα.

Ξεφύλλιζα για κείνες
τα ακαταλαβίστικα εγχειρίδια
τρυφερότητας και πόνου.

Τις μετεκπαίδευα
στους τρόπους αναπνοής.
Στην καλλιγραφία.
Στην λάμψη του δέρματος.
Στις προσευχές για όλα τα λυγισμένα.

Να λάμψουν.
Σαν άκλαφτο μπακίρι.
Όταν φτάσουν στη συνεδρία
των πεθαμένων ρόδων.

Πίσω από την περιστρεφόμενη πόρτα.
Από την γεμάτη λάμψη της
κατρακυλά αενάως
το κουμπί της βασιλικής νύχτας.

Να τρίξουν.
Σαν πόρπη.
Που κλείνει.

Και με την κληρονομιά
του ευάλωτου χαρίσματος της
δένει
δυο μοναχικές χούφτες.
Ερημης γης.

ÜVEGFŰ

Marko Čudić fordítása

SARKVIDÉKI

Hát nem olvastak a jövőben
a mauzóleum falaira ha ráragadnának
reménytelenül a hangok

Hogy a rég önmagában megingott
város almájából
a lélegzet is kimossoon
száját nyelvet torkot

Rugalmasabban kellene felbuknom
a levegőből melynek monádjai
sóhaj avagy orkán tudnak lenni

Felemelkedni egy szelet
süteménnyel a hajamban
beragyogni a csúszó ívet
hátról a bika ha elcsábít
odüsszeusz a narrációra éhező hold

Tizenkétezer nyájas parancsának
egyikével azt mondja
Most beszélj hát

Egy pirinyó felálló
vízlépcsőre emlékeztető
kis amfiteátrumban
mely oly ismerős hisz
ősidők óta ott őriztem
a szót ezt a bűvároknak
épített törékeny korallt

Ahol első ízben kívántam
megérteni a teret
a szétterülő dimenziók
fényét a vízen.

Imígyen kezdtem el.

TE

Te vagy a legleellenőrizhetőbb
igazság rólam.

Vállamat átöleled
egy kabáttal
mely nincs többé.

És e visszaemlékezésnek
ez az egyetlen értelme.

Az hogy testem
két kezéd
mozgásából áll.

Elkapod
szemem esőjének
arany másodpercét.

A mélység hulláma.

Ahol a fa nő.
Egy otthon lelked
égboltja alatt.

HIDEG GALAMB

A költészetről beszéltünk.

Elillanó gondolatok
tükröződtek a kirakatokban.
És keresetlen szavak
találták meg magukat
saját jól kigondolt
érzékeny lényekben.

Röpke beszédszüneteink alatt
szinte hallani lehetett
a biztonsági zár
kattanására
emlékeztető hangot.

Mikor a gyermekek
A hintákon ülnek.
A hideg galamb pedig
A kiszáradt tenyéren.

Mikor a dolgok végre
meglelik világos és
sugárzó helyüket.

Mint amikor azok akik
sehová sem utaznak
hirtelen elköltöznek.

TÚKIRÁLYNŐ

Keveset költök.
Hiszen nem maradt
Már sok.
Mondja nekem
a látóhatár
betegeskedő csücske.

Kis sarokbolt amelyből
mindenki már hazavitt
egy-egy csecsebecsét.
Műszerkét.
Pótszívet.

Megmaradt a felvágott
erek éjszakája.
Éhínséges nyár
A barikádokon.
Nagyon drága csók
szerelem nélkül.

Várom eljöveteled.
Csakis téged. A védelem
kicsiny dalát.

Kiáltások és kicsi arany
lobogók kíséretében mint
folyami mentő keresem
tested a homokban.
Ahol az élet
újrakezdődik.

Csak te tudsz engem
tűkirálynővé változtatni.

És biztosan leengedni
az ezerfordulatú
hanglemezre.

Hogy az értelem pánikjában
és az érzékek fényében
megnyissam a zene
és a csillagok idényét. Újra.
És mégis oly másképpen.

Mintha már nem is lennék
por. Földre hullott.

Mintha a valahol
hirtelen bevéselt
kivilágított
esődal maradék
ereje lennék.

A láthatatlanság
díszverete.

Lebegő folt.
Mely összement.

Azért hogy bennem
helyet találjon.

ÜVEGFŰ

Vörösbeget pillantottam meg
az üvegfűben.

Összegyűjtöm majd
a szótagjait gondoltam.
Egy üvegbúrába.
A vers ingjébe.

Áttetsző csiptetőcskékre
lesz majd szüksége
a szétrombolt levegőnek.

Mert jönnek az építődaruk
figyelmeztetés nélkül. Korán.
Feltörrik a vékony
jég ajtaját.

Kiviszik a gyökereket.
A homokot a köveket.
Kifordítják a szavakat.

Melyek meztelenek lesznek.
Összekötő anyag nélküliek.
Nyitott szájúak.

Míg nő
a töltés és a habarcs.
Az alapzat és a ház.

Száz év magányra megtervezve.

A RÓZSA KÉT PERCE

Mikor megérkeztem a már látottak
vásárjára minden elkelt.
A sátrak összehúzva.
Kiégetten a napnyugtában.
A kitüntetések kiosztva.
A jogok megkaparintva.

Kevés maradt már csak
szabadon figyelmeztettek
az összegyűltek.
Talán két darab gleccser csak
a harang alatt.

Engem ők üvegmellekre
emlékeztettek
melyek összekoccanak a vers
asszonyának sétája közben.

A világvégi napok ideje volt ez.
És én neki is ugyanazt kívántam mint magamnak.

Semmi nem mindennapit.

Egy bögre esőcseppet.
A rózsza életének két percét.

MIT CSINÁLTAM

Mindenhová
vittem magammal
a látomásaimat.

Az én cipőmet hordták.
Az én tálamból ettek.
Az ölembe eresztették
piciny gombolyagjaikat.

Szemük éles füttyszavával
időről időre
kivezettek a nyílt
űrbe. Ki a világból.

Hogy meghaljunk
mindezekért a röpke
fényekért és fürge múzsákért.

Hogy tekintetünkkel nyaljuk
a havas ormokat. A kozmikus
Urálok csúcsait.
Melyeknek pici tócsáit
bolygónk talaján néha
álmos forró déli órán
kihörpinti a galamb.

Magasiskolákba
írtattam őket.
Mély szenvedélyekbe.
Másféle lények nyelveire
tanítottam őket. Örületre.

A gyengédség és a fájdalom
megfejthetetlen
kézikönyveit
lapozgattam nekik.

A légzés módjaira
oktattam őket.
Szépirásra. A bőr
fényességére. A csüggedtekért
való imádkozásra.

Hogy felcsillanjanak.
Akár a kisíratlan réz.

Mikor megérkeznek
a halott rózsák összejövételére.

A forgóajtó mögé.

Ahol teljes pompájából
mindörökre legurul
a császári éjszakák gombja.

Hogy nyekkenjenek.
Mint a fibula.
Mikor összerakják.

És törékeny tehetségének
örökségével összekössön
két magányos
földrögöcskét.
Az átok földjéről.

**ERBA
DI VETRO**

Traduzione dal serbo di Ginevra Pugliese

POLARE

Ma non hanno letto il futuro
E che si attaccano senza speranza
ai muri del mausoleo le voci

Che al gusto della mela di città
tanto tempo fa dorata in sé spinta a dondolarsi
anche l'alito vorrebbe risciacquare
la bocca la lingua la gola

Con più agilità devo emergere
dall'aria le cui monadi
sanno essere sospiro e uragano

Innalzarsi con una fetta
di lokum nei capelli
Illuminare l'arco che scivola
dalla schiena del toro al quale mi sottomette
ulisse luna avida di narrazione

Con uno dei dodicimila
amabili imperativi dice
Dài ora Racconta

In un piccolo anfiteatro
somigliante a un gradino
d'acqua rialzato
che conosco perché da sempre
là conservavo le parole
Respiro di palombaro
fragile corallo

Dove la prima volta desiderai
comprendere lo spazio
di dimensioni distese
Luce sull'acqua

E così cominciai

TU

Tu sei la verità
più accertata di me.

Mi cingi le spalle
con un cappotto
che non esiste più.

Ecco tutto il senso
di questo ricordo.

Il fatto che il movimento
delle tue mani
fa il mio corpo.

Afferri
un secondo d'oro
della pioggia del mio occhio.

Ostaggio del fondo.

Dove cresce l'albero.
La casa sotto il cielo
della tua anima.

LA FREDDA COLOMBA

Parlavamo di poesia.

Pensieri passanti
si sono specchiati nelle vetrine.
E parole non richieste
si sono ritrovate
nei propri esseri
riflettuti e sensibili.

Nei brevi silenzi
Si poteva quasi
sentire il suono simile
a quello della chiusura
di una serratura di sicurezza.

Quando i bambini sono
sulle altalene.
E la fredda colomba
sul palmo asciutto.

Quando le cose infine
trovano il proprio posto.
Luminoso e radioso.

Come l'improvviso
trasferimento di coloro
che non viaggiano da nessuna parte.

LA REGINA DELL'AGO

Spendo poco.
Perché non è rimasto
molto.
Mi dice
il non ristabilito
angolo visivo.

Un negozio dal quale
ognuno ha rubato
qualcosa.
Una piccola apparecchiatura.
Un cuore di ricambio.

È rimasta la notte
dalle vene recise.
Un'estate affamata
sulle barricate.
Un bacio troppo caro
senza amore.

Aspetto che tu venga da me.
Solo tu. Piccola
poesia di difesa.

Tra grida e bandierine
dorate come un bagnino
al fiume cerco
il tuo corpo nella sabbia.
Dove la vita
ricomincia di nuovo.

Solo tu mi trasformi
in regina dell'ago.

E con fermezza mi cali
sul disco
da mille giri.

Perché nel panico della ragione
e nello splendore dei sensi io apra
la stagione con la musica
e con le stelle. Di nuovo.
Ma in modo tutto diverso.

Come se non fossi già
polvere. Caduta.

Come se all'improvviso
da qualche parte nella quercia
fossi la forza illuminata
rimasta
di una poesia di pioggia.

Incrostazione
dell'invisibile.

Livido galleggiante.
Che si è contratto.

Per trovare
posto in me.

ERBA DI VETRO

Scorsi un pettirosso
nell'erba di vetro.

Raccoglierò le sue
sillabe pensai.
Nella campana di vetro.
Nella camicia della poesia.

Occorreranno delle mollettine
trasparenti
all'aria devastata.

Perché le gru arrivano
senza avviso. Di buon'ora.
Forzano la porta
al ghiaccio sottile.

Portano fuori le radici.
La sabbia e la pietra.
Rigirano le parole.

Ed esse restano nude.
Senza lettura di collegamento.
Con la bocca aperta.

Mentre crescono
il terrapieno e la malta.
Le fondamenta e la casa.

Per cento
anni di solitudine.

DUE MINUTI DELLA ROSA

Quando arrivai alla fiera del già visto
tutto era esaurito.
Le tende levate.
Bruciate in occidente.
Le decorazioni distribuite.
I diritti usurpati.

C'era rimasto ben poco
in libertà
mi avvisarono gli adunati.
Forse solo due ghiacciai
sotto la campana.

A me sembravano
simili ai seni di vetro
che si toccano nell'incedere
della donna nella poesia.

Era l'epoca della fine del mondo.
E io le augurai lo stesso che avevo augurato a me.

Niente fuori dal consueto.

Una tazza di goccia di pioggia.
Due minuti nella vita di una rosa.

COSA FACEVO

Ovunque andavo
portavo con me
le mie chimere.

Indossavano le mie scarpe.
Mangiavano dalla mia scodella.
Lasciavano i loro graziosi
gomitoli sul mio grembo.

Con un sibilo acuto
degli occhi a volte mi
conducevano nel cosmo
aperto. Fuori dal mondo.

Per continuare a morire insieme
per tutte quelle brevi
luci e quelle muse veloci.

Per leccare con lo sguardo
le cime innevate. I coni
dei cosmici Urali.
Le cui pozzanghere sul suolo
del pianeta a volte
in un assonnato e torrido mezzogiorno
beve un piccione.

Le iscrivevo
alle accademie.
Alle passioni profonde.
Insegnavo loro le lingue
di altri esseri. La pazzia.

Sfogliavo per loro
manuali
indecifrabili
della tenerezza e del dolore.

Le perfezionavo
ai modi di respirare.
Alla calligrafia. Allo splendore
della pelle. Alle preghiere
a tutto quello che è avvilito.

Affinché risplendano.
Come rame non bagnato.

Quando arrivano al vertice
delle rose morte.

Dietro la porta girevole.

Dove dal pieno splendore
per sempre rotola giù
il bottone delle notti imperiali.

Affinché stridino.
Come la fibula.
Quando si chiude.

E con il patrimonio del proprio
dono vulnerabile unisce
due solitarie
manciate.
Di terra deserta.

ガラスの草
(Стаклена Трава)

Prevela sa srpskog OKU Ajako
日本語訳：奥彩子

北極の (Полярна)

未来を読まなかったのか
霊廟の壁にはりつく
絶望の声は

街のリンゴの
均整のとれた熟した味で
息が洗う
口、舌、喉を

しなやかに浮かび上がらなくては
大気から その単子は
溜め息にもハリケーンにもなる

立ちあがる
ロクムのかげらを髪につけて
光る弧が
雄牛の背から滑り落ちて
旅が、語りに飢えた月が、私を誘う

一万二千の
愛らしい求めの一つ
さあ、いま、話して、と

小さな円形闘技場は
そびえたつ
水の段に似ている
それを私は知っている ずっと
言葉をそこで守っていたから
潜水夫の溜め息
壊れやすい珊瑚

そこではじめて
理解したいと願った
広がる空間を
水中の光

そうして始めた

あなた
(Ti)

あなたはもっとも確かな
私についての真実

私の肩を抱く
あなたのコート
いまはもうない

それがすべての意味
この思い出の

あなたの腕の
動きが
私の身体を作るとのこと

あなたは掴む
黄金の瞬間を
私の眼の雨の

奥底の波

幹の育つところ
空の下の住まい
あなたの心の

冷たい鳩

(Хладна голубица)

私たちは詩について語っていた。

通り過ぎる思考は
ショーウィンドウに映し出された。
探さなくても言葉が
ひとりでに出てくる
考えぬかれた
鋭敏な存在となって。

短い沈黙に
聞こえそうな
音 似ているのは
閉じるときの
安全錠の音。

子供たちが
ぶらんこをしているとき。
冷たい鳩が
乾いた手のひらに。

物事がついに
自分の場所を見つけたとき。
光り輝く。

まるで突然
転居するように
どこにも旅したことのない者が。

ガラスの草 (Стаклена Трава)

コマドリを見た
ガラスの草に

集めよう、その言葉の
一つ一つを、と思った
ガラスの鐘のなかへ。
詩のシャツのなかへ。

必要になるだろう
澄んだ洗濯ばさみが
壊れた空には。

なぜならクレーンは
予告なく来る。早くに。
ドアを壊す
細い水で。

根を取りのける。
砂と石。
言葉をかき回す。

そしてむき出しにしていく。
ばらばらのテキスト。
開いた口。

堤防とモルタルが
高くなっていく間。
土台と家。

百年間の
孤独。

バラの二分間

(Два минута руже)

市場に着いてみると
すべて終わったあとだった。
テントは畳まれていた。
日没に燃えていた。
飾りはばらされていた。
権利は奪い取られた。

手つかずのものは
もうほとんどないよ
集まった人々が私に注意した。
たぶん二つの氷だけ
鐘の下の。

それは私に
ガラスの乳房を思わせる
歩みに揺れて触れあう
歌から出てきた女の

それは世界が終わる時だった
自分と同じことを彼女にも願った

いつものとおり

雨のしずくのカップを
バラの命の二分間

針の女王 (Кральица игле)

少ししか使わない。
なぜなら残りは
多くはないから。
私に語る
回復していない
視覚が。

薬局から
各々が掴んでいく
何らかのものを。
小さな器具。
予備の心臓。

残されたのは夜
血管を切られて。
飢えた夏
バリケードでの。
高すぎる口づけ
愛のない。

あなたが来るのを待っている。
あなただけを。
守りの歌。

叫びと金色の
小旗をもち ライフセーバーみたいに
私は探す
あなたの身体を砂のなかに。
そこで命が
ふたたび始まる。

あなただけが私を変える
針の女王に。
きっとあなたは下ろす
レコードに
千回転の。

理性のパニックと
感覚の輝きのなかに私は開く
音楽と星の
季節を。新たに。
だが別な風に。

まるで私は
塵にすぎなかったかのように。落ちた。

まるで私がにわか
どこかの檜の木で
照らされた
遅れた力のように
雨の歌の。

上塗り
見えないものの。

浮遊する青あざ。
縮んで。

私のなかに
場所を見つけるために。

私がしていたこと

(Шта сам радила)

どこに行っても
連れていた
私の幻影たち

私の靴を履いていた。
私の皿から食べていた。
自分たちのすてきな
毛糸玉を私のひざに置いていた。

鋭い笛の音のする
目で、私をときどき
連れ出した。開かれた
宇宙へ。世界の外へ。

一緒に死ぬことができるように。
あのすべての短い
光と足早な夢想のために。

眼差しでなめることができるように。
雪の峰を。コーンを
ウラルの世界の。
その水たまりを
惑星の地面でときどき
けだるい暑い真昼に
鳩が飲む。

彼らを入学させた
高等学校に。
底知れない情熱に。
彼らに教えた異なる生物の
言葉を。狂おしさを。

頁をめくってやった
解読できない
手引き書
優しさと痛みの。

改善してやった
息の仕方を。
書き方を。肌の
磨き方を。祈り方を
すべての虐げられた人への。

彼らが輝くように。
洗われたことのない銅のように。
彼らが着いたときに。
死んだバラの頂きに。

回転扉の後ろ。
溢れんばかりの輝きで
永遠に回っている
皇帝の夜のボタン。

彼らがきしむように。
ファスナーのように。
閉じたとき。

そして私は受け継いだ。
壊れやすい贈り物を。つなげられた
二つの孤独な
土くれ。
荒れ果てた地。

**LA REINA
DE LA AGUJA**

Traducido del serbio por Silvia Monrós de Stojaković

LA POLAR

Será posible que no leyeran el futuro
Pegándose a los muros de los mausoleos
las voces de la desesperanza

Y de la manzana de la ciudad
otrora dorada en sí mecida
hasta el aliento se lavaría
la boca la lengua la garganta

A flote debo salir más ágil
del aire cuyas mónadas
suspiros y huracán suelen ser

Emerger con una tajada
de postre oriental en el pelo
Iluminar el arco que se desliza
por el lomo del toro al que me somete
odisea la luna sedienta de narración

Con uno de sus doce mil
imperativos amables dice
Pues bien Ahora a contar

En el pequeco anfiteatro
parecido a un alto
peldaço de agua
que conozco porque desde siempre
allí guardé las palabras
El suspiro buceador
el frágil coral

Donde por primera vez desee
comprender el espacio
de dimensiones alargadas
La luz sobre el agua

Así empecé

LA PALOMA FRÍA

Hablábamos de poesía.
Los pensamientos pasajeros
se reflejaban en las vidrieras.
Y las palabras no buscadas
se encontraban
en sus meditados
y susceptibles seres.

En los breves silencios
casi se podía
oír un sonido parecido
al de echar llave
a la cerradura de seguridad.

Cuando los niños
están en los columpios.
Y la paloma fría
en una palma seca.

Cuando por fin las cosas
encuentran su lugar.
Luminoso y radiante.

Como el repentino
traslado de aquellos
que no viajan a ningún lugar.

TÚ

Tú eres la verdad sobre mí
más comprobable.

Cúbreme los hombros
con el abrigo
que ya no existe.

Y ése es todo el sentido
de este recordar.

El que el movimiento
de tus manos
haga mi cuerpo.

Captas
el segundo de oro
de la lluvia de mi ojo.

La ola del fondo.

Donde crece el tronco.
El hogar al aire libre
de tu alma.

LA REINA DE LA AGUJA

Gasto poco.
Porque ya no queda
mucho.
Díceme
el irremediable
ángulo del horizonte.

El supermercado
del que cada uno ha arrebatado
alguna nadería.
Algun aparatillo.
Un corazón de repuesto.

Se ha quedado la noche
de las venas cortadas.
Un verano hambriento
en las barricadas.
Un beso demasiado caro
sin amor.

Espero que vengas a mí.
Sólo tú. Pequeño
poema de defensa.

Con griterío y los banderines
dorados cual un salvavidas fluvial
busco
tu cuerpo en la arena.
Donde la vida
empieza de nuevo.

Sólo tú me conviertes
en la reina de la aguja.
Y me depositas con aplomo
sobre el disco
de mil RPM.

Para que dentro del pánico de la mente
y del brillo de los sentidos abra
la temporada con música
y estrellas. Una vez más.
Y siempre distinto.

Como si ya no fuera
polvo. Caído.

Como si de repente fuera
alumbrada
en el fondo del tronco
la fuerza remanente
de un poema de lluvia.

La incrustación
de lo invisible.

Un moretón flotante.
Que se comprimió.

Para encontrar lugar
dentro de mí.

HIERBA DE VIDRIO

Noté un petirrojo
en la hierba de vidrio.

Juntaré sus sílabas
pensé.
En una campana de cristal.
En la camisa del poema.
Pequeñas pinzas claras
precisará
el aire destrozado.

Porque las grúas llegan
sin avisar. Temprano.
Derriban la puerta
del hielo delgado.

Llévanse las raíces.
La arena y la piedra.
Tergiversan las palabras.

Entonces ellas se quedan desnudas.
Sin tejido de encaje.
Con la boca abierta.

Mientras crecen
el terraplén y el hormigón.
Los cimientos y la casa.

Para cientos
de años
de soledad.

DOS MINUTOS DE ROSA

Cuando llegué a la feria de lo ya visto
ya todo se había agotado.

Las carpas plegadas.
Quemadas al oeste.
Las medallas repartidas.
Los derechos apropiados.

Poca cosa quedó
en libertad
me advirtieron los congregados.
Acaso dos glaciares
debajo de la campana.

A mí me resultaron
parecidos a senos de vidrio
que se rozan al caminar
de la mujer de los cantos.

Era ésa la época del fin del mundo.
Y yo le deseé lo mismo que a mí.

Nada fuera de lo común.

Una tasa de gotas de lluvia.
Dos minutos en la vida de la rosa.

QUÉ ESTUVE HACIENDO

Por doquier conmigo
estuve llevando
mis ilusiones.

Llevaban mis zapatos.
Comían de mi plato.
Dejaban caer sus ovillos
de cariño sobre mi falda.

Con un agudo silbido
de los ojos a veces
me llevaban al espacio
sideral. Por fuera del mundo.

Para fallecer
por todas esas luces
fugaces y esas musas rápidas.

Para lamer con la mirada
las cumbres nevadas. Las copas
de los Urales espaciales.
Cuyos charcos en el suelo
del planeta de vez en cuando
al mediodía soñoliento y caliente
la paloma se bebe.

Las inscribía
en escuelas superiores.
En pasiones profundas.
Les enseñaba los idiomas
de otros seres. La locura.

Para ellas revisaba
los manuales
no interpretables
de la ternura y del dolor.

Las adiestraba
en las maneras de respirar.

En la caligrafía. En el brillo
de la piel. En las plegarias
por todo lo abatido.

Para que refulgieran.
Cual cobre sin llorar.

Cuando lleguen al summit
de las rosas muertas.

Detrás de la puerta giratoria.

Donde del brillo completo
para siempre se desploma
el botón de las noches imperiales.

Para que crujan.
Como la fíbula.
Cuando se dobla.

Y para que con la herencia
de su don vulnerable junten
dos montoncitos
solitarios.
De tierra desierta.

О ПЕСНИКИЊИ

Тања Крагујевић рођена је 1946. у Сенти, градићу на Тиси, на северу Војводине (Србија), одакле потиче њена породица.

Кћерка је познатог фотографа и фоторепортера Стевана Крагујевића (1922-2002), доајена југословенске и српске фотографије, и Лепе Крагујевић (1923-2010), једне од првих дипломираних глумица на легендарној Високој филмској школи у Београду, потом једног од првих спикера Радио Београда, након Другог светског рата.

Школовала се у Београду. Дипломирала је на Групи за општу књижевност са теоријом књижевности, на Филолошком факултету, где је и магистрирала, са радом о једном од најзначајних српских песника између два светска рата, Момчилу Настасијевићу.

Прву песничку књигу објавила је у двадесетој години, у колекцији „Прва књига”, једног од најстаријих и најзначајнијих издавача у Србији („Матица српска”, Нови Сад, 1966), а од тада је публиковала седамнаест песничких збирки, од којих је најновија, *Мошел за збојом*, изашла у издању „Повеље” из Краљева, 2010.

Објавила је и неколико књига есеја о савременим српским песницима (Миодраг Павловић, Иван В. Лалић, Александар Ристовић, Срба Митровић, Душан Вукајловић, Ненад Шапоња, Десимир Благојевић, Милош Црњански, Васко Попа, Мирољуб Тодоровић, Никола Вујић), као и књиге малих, лирских есеја.

Избор из њене целокупне поезије *Сћаклена тправа* приредио је песник и критичар Ненад Шапоња, а објавила га је издавачка кућа „Агора” (Зрењанин, 2009). У оквиру *Едиције добитника књижевне награде Милица Стојадиновић Српкиња*, и у издању Завода за културу Војводине, 2010. године појавио се избор из њене поезије, под називом *Ружа, одисја*, који је приредила и поговором пропратила

књижевна критичарка и есејисткиња из Новог Сада Драгана Белеслијин.

Тања Крагујевић бавила се и данас се бави издавачким радом.

Библиотеке које је уређивала деведесетих памте се као култна издања: *Дела Марине Цветајеве*, 1990; едиција *Alpha Lyrae* (са најзначајнијим именима модерне светске поезије (Х. Л. Борхес, Филип Ларкин, Силвија Плат, Чеслав Милош, Јанис Рицос, Х. М. Енценсбергер, Тадеуш Ружевич, Јосиф Бродски, Вислава Шимборска, Адам Загајевски, Чарлс Симић и други).

Данас је уредник библиотеке „Аријел” (издавачке куће „Агора”, коју води песник и критичар Ненад Шапоња, Нови Сад) у којој се објављују водећа имена светске поезије (Луција Ступица, Станислав Барањчак, Тасос Ливадитис и други).

Уредник је светске књижевности у познатој и веома популарној културној институцији КОВ у Вршцу, која је 1972. основана на иницијативу Васка Попе.

Добитник је значајних награда у Србији, за поезију и есеј.

Заступљена је у више десетина зборника и антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству, међу којима су најактуелније *Poesía Serbia, hoy, Debats* (Institució Alfons el Magnànim, Valencia, n. 109, 2010/4), *Песници Медитерана (Les Poètes de la Méditerranée)* предговор Ив Бонфоа (Yves Bonnefoy), Gallimar & Culturesfrance, 2010); *Hundert gramms seele. Десет дека душе*, Антологија српске поезије друге половине XX века (приредио др Роберт Ходел, Leipziger Literaturverlag, 2011).

Гостовала на фестивалима поезије: Струшке вечери поезије (Македонија), Пушкинови дани поезије (Русија), Трг песника, Будва (Црна Гора). Учествовала у раду Књижевне колоније у Сићеву (1994), у Међународној књижевној колонији у Чортановцима (2008). Песме су јој, у парцијалним изборима, превођене на немачки, енглески, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, руски, белоруски, италијански, словеначки и пољски.

О ПРЕВОДИОЦИМА

Бојан Савић Остојић (Београд, 1983.)

Писац и преводилац. Објавио је две збирке поезије, као и више превода са француског и есеја из савремене српске и француске поезије.

Један је од уредника интернет часописа *Аџон*, посвећеног савременој поезији.

Ђиневра Пуљезе (*Ginevra Pugliese*, Тревизо, Италија, 1971.)

Дипломирала је српски и хрватски језик на Филолошком факултету у Трсту. Већ неколико година сарађује на истом факултету.

Превела изборе песама разних аутора бивше Југославије као Бисеру Аликадић, Мирослава Мићановића, Радмилу Лазић и друге.

Ауторка је уџбеника српског и хрватског језика за Италијане „*Срећан Пућ!*“ *Manuale della lingua croata, bosniaca, serba per italiani*, и уџбеника италијанског језика за Србе и Хрвате *Un amico speciale*.

Превела збирку песама Радета Шербечије, *L'amico dice di non conoscerlo più* (*Пријатељ ја каже више не њознаје*), Амос, 2004. и Галаад 2012; роман Ненада Величковића *Сахид*, издавач Controluce, 2009; збирку песама Јозефине Даутбеговић *La televisione di Dio* (*Божја телевизија*), Цицеро, Venezia, 2009; и роман Зорана Ферића *I ragazzi di Patrasso* (*Дјеца Пајтраса*), Зандонаи, 2012.

Гага Росић

Завршила је Светску књижевност, као и постдипломске студије, на Филолошком факултету у Београду.

Докторску тезу *Анђичко јрчко њозоришије на савременој сцени* одбранила у Атини.

Од 1981. живи и ради у Атини.

Превела је више од шездесет дела са грчког на српски и са српског на грчки језик (Милорад Павић, Душан Ковачевић, Данило Киш, Васко Попа, Светислав Басара..., Зирана Затели, Павлос Матесис, Кики Димула, Тасос Ливадитис...).

На српском језику (у издању извачке куће „Стубови културе“ у Београду), до сада је објављено шест њених превода грчких античких трагедија.

Аутор је три романа: *Спјенице за у небо*, *Повести о Бисерном граду* и *Двери сна*.

Добитник је Награде за животно дело Министарства за културу Грчке, као и Награде српског ПЕН-а за најбољег преводиоца са српског језика.

Јелена Дабић (Сарајево, 1978.)

Од 1992. живи у Аустрији. Студије германистике и русистике у Инсбруку и Бечу.

Преводилац, књижевни критичар и наставник језика. Живи и ради у Бечу.

Преводи са српског на немачки: роман *Драћи мој Петровићу* (*Mein lieber Petrović*) Милована Данојлића заједно са Машом Дабић (Suhrkamp Verlag, Франкфурт 2010); збирка песама *Родбина* (*Verwandtschaft*) Драгане Младеновић (Edition Korrespondenzen, Беч 2011); стихови Тање Крагујевић, Драгана Јовановића Данилова и Васка Попе за страницу lyrikline.org.

Марко Чудић (Сента, 1978.)

Доцент на Катедри за хунгарологију Филолошког факултета у Београду. Дипломирао је (2001), магистрирао (2005) и докторирао (2011) на матичном факултету. Држи предавања из предмета Мађарска књижевност XX века, као и из предмета Теорија и техника књижевног превођења.

Бави се савременом и класичном мађарском књижевношћу, компаративистиком и теоријом и праксом књижевног превођења. Објавио је књигу *Данило Киш и модерна*

мађарска поезија (Плато, 2007) и низ студија и есеја углавном о мађарској књижевности.

Преводи са мађарског језика. До сада је објавио преводе дела Дежеа Костолањија, Петера Хајноција, Ота Толнаија и других.

Живи и ради у Београду.

Оку Ајоко (Кјото, Јапан, 1976.)

Студирала словенске језике и књижевност на Универзитету у Кјоту, дипломирала са тезом о књижевним мотивима у делу *Башиџа, њејео* Данила Киша. Докторску тезу о Данилу Кишу одбранила на Универзитету у Токију, 2008. и објавила књигу *Danilo Kiš: A Borderline Writer*, Shoraisha, Kyoto (на јапанском) 2010. Превела књигу *Пешчаник*. Предаје словенску и компаративну књижевност на Kyoritsu Women's University.

Силвија Монрос Стојаковић

Рођена је у знаку Бика у Буенос Ајресу, а основну школу, гимназију и Филолошки факултет завршила је у Београду. Пише писма и песме; вози бицикл и слика.

Преводи симултано и *са и на*.

Са шпанског на српски превела је *Школице* Хулија Кортасара (Julio Cortázar: *Rayuela*); на српски, са каталонског превела *Дијамантски њири* Марсе Рудуредe (Mercè Rodoreda: *La Plaça del Diamant*), а са српског на шпански Андрића, Павића, Љубомира Симовића и Душана Ковачевића, као и низ песника, а нарочито песникиња.

ABOUT THE POETESS

Tanja Kragujević was born in Senta, northern Serbia, in 1946. Her father was a famous photographer and photojournalist Stevan Kragujević (1922-2002), while her mother Lepa Kragujević (1923-2010) was one of the first actresses who graduated at the Academy of Arts in Belgrade and one of the first Belgrade Radio announcers after WWII.

Tanja Kragujević graduated literature at the University of Belgrade. As a postgraduate, she wrote a thesis about Momčilo Nastasijević, one of the most eminent Serbian poets in the period between WWI and WWII.

Her first collection of poetry was published in 1966. She has published seventeen collections, including the last one *Motel za zbogom* (*A Farewell Motel*; 2010). In addition to this, she published collections of essays, dealing with the contemporary Serbian poets (Miodrag Pavlović, Ivan V. Lalić, Aleksandar Ristović, Srba Mitrović, Dušan Vukajlović, Nenad Šaponja, Desimir Blagojević, Miloš Crnjanski, Vasko Popa, Miroljub Todorović, Nikola Vujić). A selection of her poetry, *Staklena trava* (*Glass Grass*; 2009) was edited by a poet and critic Nenad Šaponja. The following year, another selection of poetry appeared, *Ruža, odista* (*A Rose, Remarkably*), edited by a literary critic Dragana Beleslijin.

Tanja Kragujević is currently an editor for poetry in the publishing house Agora, owned by a poet and critic Nenad Šaponja. In the poetry edition Ariel, this house published some of the leading world poets, such as H. M. Enzensberger, Stanislaw Baranczik, Lucija Stupica, Thasos Livaditis, etc. She is also an editor in the small, but eminent publishing house and cultural institution KOV, founded by Vasko Popa, most representative Serbian poet in the world poetry, and a poet Petru Cârdu, who has recently passed away. Her editorial work stretches back to the 1990's, when she published editions with the leading world poets.

For her poetry, she received many prizes. Her work was enlisted into the anthologies, such as *Poesía Serbia, hoy, Debats* (Institució

Alfons el Magnànim, Valencia, n.109, 2010/4), *Pesnici Mediterana (Les Poètes de la Méditerranée)* ed. Yves Bonnefoy Gallimar & Culturesfrance, 2010; *Hundert gramms Seele. Deset deka duše*, Antologija srpske poezije druge polovine XX veka (ed. dr Robert Hodel, Leipziger Literaturverlag, 2011). She participated in the literary festivals *Struške večeri poezije (Poetry Evenings in Struga)* in Macedonija), *Pushkin Poetry Festival* in Russia, *Trg pjesnika, (Poets' Square)* in Budva, Montenegro. Excerpts from her poetry were translated into more than ten languages.

ABOUT THE TRANSLATORS

Bojan Savić Ostojić (Belgrade, 1983), a writer and translator. He has published two collection poetry. He translated French poetry and essays in the literary magazines. He is an editor in the web magazine *Agon*, dedicated to the contemporary poetry.

Ginevra Pugliese (Treviso, Italy, 1971). She graduated Serbian and Croatian at the University in Trieste, where she works as an assistant professor. She translated poets from the former Yugoslavia, such as Bisera Alikadić, Miroslav Mićanović, Radmila Lazić, among others. In addition to this, she translated a collection of poetry by Rade Šerbedžija, *L'amico dice di non conoscerlo più* (*Prijatelj ga kaže više ne poznaje*), Amos, 2004; a novel by Nenad Veličković *Sahib*, Controluce, 2009; a collection of poetry by Jozefina Dautbegović *La televisione di Dio* (*Božja televizija*), Cicero, Venezia, 2009; a novel by Zoran Ferić *I ragazzi di Patraso* (*Djeca Patrasa*), Zandonai, 2012.

She is the author of the textbooks „*Sretan Put!*“ *Manuale della lingua croata, bosniaca, serba per italiani*, and *Un amico speciale*.

Gaga Rosić graduated world literature at the University in Belgrade. She wrote her PhD thesis *Ancient Greek Theatre on the Contemporary Scene* at the University in Athens. She lives and works in Athens since 1981. She translated more than sixty Greek and Serbian writers (Milorad Pavić, Dušan Kovačević, Danilo Kiš, Vasko Popa, Svetislav Basara..., Zirana Zатели, Pavlos Matesis, Kiki Dimula, Thasos Livaditis...). Besides, she translated into Serbian six Ancient Greek tragedies, published by Stubovi kulture. For her work, she received awards from the Ministry of Culture of Greece and Serbian PEN Centre.

She wrote three novels: *Stepenice za u nebo* (*Stairways To Heaven*), *Povest o Bisernom gradu* (*A History of the Pearl Town*) and *Dveri sna* (*Gates of Dreams*).

Jelena Dabić (Sarajevo, 1978). She lives in Austria since 1992. She studied German and Russian at the Universities in Innsbruck and Vienna. She works as a translator, literary critic and teacher of German. She translated Serbian authors into German, such as Milovan Danojlić and his novel *Dragi moj Petroviću* (*Mein lieber Petrović*) (Suhrkamp Verlag, Frankfurt 2010) with Mascha Dabić; a collection of poetry *Rodbina* (*Verwandtschaft*) by Dragana Mladenović (Edition Korrespondenzen, Wien, 2011); poetry by Tanja Kragujević, Dragan Jovanović Danilov and Vasko Popa for her web magazine *lyrikline.org*.

Marko Čudić (Senta, 1978). He works as an assistant professor at the Faculty of Philology in Belgrade, Institute for the Hungarian language and culture, where he wrote his PhD in 2011. He teaches Hungarian literature of 20th century and Theory and methods of the literary translation. His field of interests includes contemporary and classical Hungarian literature, comparative literature and theory of translation. He translated into Serbian books by Dézse Kosztolanyi, Péter Hajnoci, Otto Tolnai, etc.

He published a book *Danilo Kiš i moderna mađarska poezija* (*Danilo Kiš and Modern Hungarian Poetry*), Plato, 2007.

Oku Ayako (Kyoto, Japan, 1976). She studied Slavic languages and literatures at Kyoto University and graduated with thesis about motifs in the novel *Bašta, pepeo* (Garden, ash) by Danilo Kiš. She wrote her PhD thesis about Danilo Kiš at the University of Tokyo in 2008 and published a book *Danilo Kiš: A Borderline Writer*, Shoraisha, Kyoto 2010 (in Japanese). She also translated his book *Peščanik* (Hourglass). She teaches Slavic and Comparative Literature at Kyoritsu Women's University.

Silvija Monros Stojaković was born under the sign of Taurus in Buenos Aires. She graduated Faculty of Philology in Belgrade. She writes letters and poetry, rides her bicycle and paints. She

translates both from Spanish into Serbian and *vice versa*. Among many writers, she translated *Hopscotch (Rayuela)* by Julio Cortázar, *La Plaça del Diamant* by Mercè Rodoreda, as well as books by Ivo Andrić, Milorad Pavić, Ljubomir Simović and Dušan Kovačević.

САДРЖАЈ

Стаклена трава.....	5
Поларна.....	7
Ти.....	8
Хладна голубица.....	9
Краљица игле.....	10
Стаклена трава.....	12
Два минута руже.....	13
Шта сам радила.....	14
L'herbe de verre.....	17
Polaire.....	19
Toi.....	21
La colombe froide.....	22
La reine de l'aiguille.....	23
L'herbe de verre.....	25
Deux minutes d'une rose.....	26
Ce que je faisais.....	27
Gläsernes gras.....	29
Polar.....	31
Zwei minuten der rose.....	33
Kaltes täubchen.....	34
Du.....	35
Gläsernes gras.....	36
Königin der nadel.....	37
Was ich getan habe.....	39

Γυαλινη χλοη	41
Ποιημα, πολικο	43
Εσυ	45
Κρυα περιστερα	46
Βασιλισσα της βελονασ	47
Γυαλινη χλοη	49
Τα δυο λεπτα του ροδου	50
Τι εκανα	51
Üvegfü	55
Sarkvidéki	57
Te	59
Hideg galamb	60
Tűkirálynő	61
Üvegfü	63
A rózsá két perce	65
Mit csináltam	66
Erba di vetro	69
Polare	71
Tu	73
La fredda colomba	74
La regina dell'ago	75
Erba di vetro	77
Due minuti della rosa	79
Cosa facevo	80

ガラスの草.....	83
北極の.....	85
あなた.....	87
冷たい鳩.....	88
ガラスの草.....	90
バラの二分間.....	92
針の女王.....	93
私がしていたこと.....	96
La reina de la aguja.....	99
La polar.....	101
La paloma fría.....	103
Tú.....	104
La reina de la aguja.....	105
Hierba de vidrio.....	107
Dos minutos de rosa.....	108
Qué estuve haciendo.....	109
О песникињи.....	111
О преводиоцима.....	113
About the Poetess.....	117
About the Translators.....	119

Тања Крагујевић
СТАКЛЕНА ТРАВА
СЕДАМ ПЕСАМА НА СЕДАМ ЈЕЗИКА

Прво издање
2012.

Уредник и рецензент
Ненад Шапоња

Коректура
Марија Мејић

Припрема за штампу
Саша Пешић

Пласман
Књижара АГОРА
тел.023-526-738; 063-578-822

Издавач
АГОРА
Зрењанин, Коче Коларова 12 А
e-mail: agora@ptt.rs; www.agora-books.co.rs

За издавача
Драгослава Живков Шапоња

Штампа
Будућност, Нови Сад, Шумадијска 12

Фотографија на корицама
Стеван Крагујевић, *Пути кроз равницу*

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14

КРАГУЈЕВИЋ, Тања, 1946-

Стаклена трава : седам песама на седам језика / Тања Крагујевић.
– 1. изд. – Зрењанин : Агора, 2012 (Нови Сад : Будућност). – 125 стр.;
18 см. – (Библиотека „7”; књ. 1)

Тираж 300. – Белешка о песникињи : стр. 111.

ISBN 978-86-6053-100-3
COBISS.SR-ID 271576583

„Сањам уже од сребра. Копно за плиме
бића. А речи кидају карике, хтеле би своју
јасност, од ветра, музичких лествица
улице и корака, обале и воде. Од оштре
крви песка. Енергија промене њихових
тела носи ме. Путујем, кроз облике.
И застанем тек да узмем усамљенички
свој залагај – мрвицу хлеба од ружа.
Имам богат живот, јер тражим га. А већ
ће опет снег. И стакло са полеглим
дашком отопиће дим локомотиве.
Дужи од речи којим бих га могла стићи.”

Тања Крајујевић

